

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: [redacted],
[redacted]

bytem

proti

žalovanému: [redacted] **ministra vnitra pro státní službu**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. října 2018, č. j. MV-105247-3/OSK-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal jak zrušení napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí státního tajemníka Ministerstva kultury ze dne 7. 8. 2018 č. j. MK 51368/2018 KST (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), tak rozhodnutí prvostupňového, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že se žádost žalobce o obnovu řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím o zařazení na služební místo ze dne 30. 5. 2018 č.j. MK 37282/2018 OLZ, se zamítá.

[2] Žalobce v žalobě uvedl, že do výběrového řízení na služební místo ministerský rada č. xxxx, které bylo vyhlášeno v březnu 2018, byl nucen se přihlásit ve snaze nějak vyřešit stále stupňovanou neudržitelnou situaci s dlouhodobým šikanózním chováním a jednáním jeho přímého nadřízeného. V prvních měsících roku 2018 byl seznámen náměstkem xxxxx s řešením šikanózního chování, které spočívalo v přechodu žalobce na jiné služební místo v jiném služebním úřadu prostřednictvím přihlášení do vyhlášeného výběrového řízení s ujistěním, že bude vykonávat agendu shodnou s agendou v předchozím služebním úřadě. Žalobce namítá, že uvedená část vyhlášeného výběrového řízení byla formulována tak zavádějícím způsobem, aby byl v žalobci vyvolán dojem, ač se fakticky jedná o místo zaměřené na výkon funkce rezortního koordinátora rovnosti žen a mužů. Žalobce se až v den nástupu na služební místo mohl reálně seznámit s reálnou náplní činnosti na zmíněném služebním místě, která ovšem neodpovídá ústnímu a písemnému ujistěování, že bude na xxxx vykonávat stejné činnosti jako na předchozím služebním místě na xxxxx.

[3] Žalobce dále namítá, že výběrové řízení bylo nastaveno v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, tedy ust. § 2, 3 a 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), a bylo v rozporu s ust. § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o státní službě*“), neboť požadavky a předpoklady na prakticky zamýšlenou a předávací funkci rezortního koordinátora rovnosti žen a mužů (dále jako „*Standard pozice GFP*“), jak uvedené místo definuje Standard pozice rezortních koordinátorek a koordinátorů rovnosti žen a mužů, schválený usnesením vlády ze dne 30. 5. 2018 č. 347, žalobce nespĺňuje. Poukazuje na to, že vláda svým usnesením ze dne 12. 9. 2016 č. 813 uložila všem členům vlády zříditi pozici rezortního koordinátora rovnosti žen a mužů na celý pracovní úvazek a usnesením ze dne 31. 5. 2017 č. 414 svůj požadavek upravila na plný nebo částečný úvazek pro osobu nebo osoby zabezpečující agendu rovnosti žen a mužů směrem dovnitř i vně úřadu, nikoliv jako jedné z oblastí, v níž má žalobce vykonávat organizaci výkonu státní služby a zajištění plnění úkolů.

[4] Dále namítl, že žalovaný nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí (nejpozději do 30 dnů), přičemž upozorňuje na skutečnost, že jeho odvolání odeslané 20. 8. 2018 předal státní tajemník Ministerstva kultury žalovanému až 5. 9. 2018. Stejně tak namítal, že s jeho námítkou uplatněnou v odvolání považuje žalovaného ve věcech, které se ho týkají, za podjatého a nespravedlivého, se žalovaný nezaobíral a vypořádal se s ní pouhým odkazem na příslušné ustanovení o státní službě. Žalobce přitom na svých pochybnostech o nestrannosti a nepodjatosti trvá a připomíná, že obnova řízení je upravena ve správním řádu a jde o rozhodování podle správního řádu, nikoliv zákona o státní službě.

[5] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí.

[6] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na své argumentaci.

[7] Z předloženého správního spisu soud následně zjistil tyto podstatné skutečnosti.

[8] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že dne 9. 3. 2018 bylo oznámením č.j. MK 17230/2018 OLZ, vyhlášeno výběrové řízení na služební místo č. xxxxx, do nějž se žalobce dne 26. 3. 2018 přihlásil, a poněvadž byl výběrovou komisí vybrán jako nejvhodnější kandidát, uzavřel dne 14. 5. 2018 služební orgán s vedoucí kanceláře ministra dohodu, na základě níž byl žalobce rozhodnutím služebního orgánu, č.j. MK 37282/2018 OLZ ze dne 30. 5. 2018, zařazen na služební místo č. xxxx, a to s účinností od 1. 6. 2018. Žalobce byl dostatečně seznámen s náplní činnosti na předmětném služebním místě, neboť v oznámení o vyhlášení výběrového řízení je výslovně uvedena agenda rovnosti mužů a žen. Skutečnost, že v oznámení o vyhlášení výběrového řízení nebyla funkce koordinátora výslovně uvedena, nelze považovat za nesprávný úřední postup, kterým by byl účastník řízení uveden v omyl, neboť se jedná o výkon agendy, která v sobě činnost koordinátora zahrnuje. Povinnou náležitostí oznámení podle ust. § 24 odst. 7 zákona o státní službě není konkrétní vymezení činností vykonávajících na služebním místě, i když v praxi toto vymezení alespoň rámcově vymezují. V rámci takového vymezení by měly být v oznámení uvedeny v zásadě všechny činnosti, které jsou s výkonem služby na daném služebním místě spojeny, bez ohledu na to, v jakém rozsahu či v jaké četnosti se s nimi bude státní zaměstnanec při výkonu služby na daném služebním místě setkávat.

[9] Dále je v odůvodnění uvedeno, že pokud byl žalobce toho názoru, že výkon činností byl služebním orgánem stanoven v oznámení o vyhlášení výběrového řízení neurčitě, a měl zájem se dozvědět více podrobností, nic mu nebránilo se v rámci probíhajícího výběrového řízení na tyto podrobnosti dotázat, ať již v průběhu pohovoru výběrové komise nebo přímo služebního orgánu ještě před vydáním rozhodnutí o zařazení na předmětné služební místo. Ačkoli Standard pozice GFP hovoří o zřízení nejméně jedné pozice na plný pracovní úvazek pro osobu zabezpečující agendu rovnosti žen a mužů směrem dovnitř i vně úřadu, jedná se pouze o doporučení, a pokud Ministerstvo kultury z důvodu hospodárnosti spojilo výkon této agendy s dalšími agendami obdobného charakteru, je to jeho rozhodnutí, z něhož je nutné vycházet, neboť v podmínkách Ministerstva kultury nebylo a v budoucnu ani nebude možné beze zbytku naplnit doporučení týkající se Standardu, tedy aby agendu rovnosti žen a mužů vykonával jeden státní zaměstnanec na plný úvazek. Ministerstvo kultury tak zajistilo, aby agenda rovnosti žen a mužů mohla být řešena alespoň spolu s jinými průřezovými vládními agendami. Podle žalovaného se pak dá obecně shrnout, že pokud žalobce podal návrh na obnovu řízení z důvodu své neznalosti o své pracovní náplni, není toto rozhodně důvodem pro vyhovění jeho žádosti ve smyslu ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[10] Soud napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), přičemž podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[11] Podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu ve znění účinném pro rozhodné období: *„Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže (a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v*

původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo (b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.“

[12] Obecněji je nejprve třeba uvést, že žalobce podal žádost o obnovu řízení podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, což je zvláštní typ správního řízení, v jehož rámci je primární povinností správního orgánu zkoumat, zda došlo k naplnění důvodu pro obnovu řízení podle příslušného ustanovení. Důvody, které k tomuto rozhodnutí vedly, jsou podle názoru soudu v odůvodnění dostatečně uvedeny, a soud s nimi i věcně souhlasí. Není povinností reagovat na každou odvolací námitku, pokud tato námitka s projednávanou věcí nesouvisí. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem v dispozici jeho účastníka ve správním řízení, kterým může účastník zvrátit již pravomocné rozhodnutí, avšak pouze při naplnění zákonných předpokladů.

[13] Důvody pro obnovu konkrétního řízení se musejí týkat tohoto řízení a otázek, které takové řízení ozřejmovalo a které vedly k vydání konečného rozhodnutí. Tím je v dané věci rozhodnutí státního tajemníka o zařazení na služební místo ze dne 30. 5. 2018 se zde popsaným oborem služby a popsaným služebním místem. Případný důvod obnovy řízení se tak musí upínat na toto konečné rozhodnutí a řízení, které k jeho vydání vedlo, přičemž věcně důvody obnovy by vedly ke zrušení tohoto rozhodnutí. Nic takového v dané věci žalobce ani v podané žádosti, ani v odvolání, ani v žalobě věcně netvrdí a neuvádí. Skutečnosti, které žalobce uvádí, jsou spojeny již s konkrétním výkonem služby a plněním služebních úkolů, nesměřují však proti důvodům rozhodnutí a řízení, v němž se žalobce domáhal obnovy řízení. Z tohoto pohledu žalobce neuvádí žádnou věcnou polemiku s tím, proč by rozhodnutí o zařazení na služební místo bylo nějakou vadou stiženo, naopak se jej dovolává s tím, že tvrdí, že podle něj není postupováno. To však není a nemůže být důvodem pro obnovu řízení, neboť tím žalobce nenapadá takové řízení, ale faktický další postup při výkonu své služby.

[14] To jinými slovy znamená, že obnovy řízení se může domáhat pouze ten účastník řízení, do jehož práv bylo zasaženo (řízením a rozhodnutím), když následně vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které nemohl v původním řízení uplatnit, a které mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Zde je takovým rozhodnutím zařazení na služební místo, a proti němu je možné uvádět důvody pro obnovu řízení.

[15] Žalobce v žalobě pouze velmi obecně konstatuje, že „rozhodnutí žalovaného, stejně jako prvostupňové rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu kultury, o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, je v rozporu s příslušným ustanovením správního řádu o obnově řízení (100 odst. 1 písm. a) zák. č. 500/2004 Sb. správní řád), neboť již první den v novém služebním úřadu žalobce zjistil takové dříve neznámé skutečnosti, které by zcela jistě vedly k jinému řešení otázky, která byla předmětem rozhodování v původním řízení“. Nikde však konkrétně neuvádí, co a proč by mělo být na tomto rozhodnutí nesprávné, naopak se na něj odvolává a konkrétně uvádí, že se vzdal práva opravného prostředku proti takovému rozhodnutí, neboť k němu neměl důvod. Žádný jiný věcný důvod proti takovému rozhodnutí pak nikde neuvádí, soud znovu opakuje, že žalobce napadá až konkrétní výkon služby, nikoliv

však rozhodnutí samotné o zařazení na služební místo (tedy vymezení služebního místa a oboru služby). Zákonné důvody pro obnovu řízení (ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu) tak soud, stejně jako žalovaný, v podané žádosti žádné nevidí.

[16] Nelze dále přisvědčit námitce žalobce, podle níž se žalovaný nijak nevypořádal se skutečností, že žalobce se až v den nástupu na služební místo mohl reálně seznámit s reálnou náplní činnosti na zmíněném služebním místě, která ovšem vůbec neodpovídá ústnímu a písemnému ujišťování, že bude na Ministerstvu kultury vykonávat stejné činnosti jako na předchozím služebním místě na Ministerstvu průmyslu a obchodu. Ani tato námitka se rozhodnutí o zařazení na služební místo nijak netýká, neboť žalobce nikde neuvádí, v čem by toto rozhodnutí bylo chybné či nedostatečné.

[17] Podle ust. § 24 odst. 7 zákona o státní službě ve znění účinném v rozhodné době: „Oznámení o vyhlášení výběrového řízení musí obsahovat údaje o (a) předpokladech a požadavcích podle § 25, (b) služebním místě, které má být na základě výběrového řízení obsazeno, (c) oboru služby, jehož se výběrové řízení týká, (d) tom, zda se jedná o obsazení služebního místa, na němž je služba vykonávána ve služebním poměru na dobu neurčitou nebo na dobu určitou, v případě služebního poměru na dobu určitou též dobu jeho trvání, (e) zákazu konkurence, je-li pro služební místo stanoven, (f) zařazení do platové třídy (g) datu, do kterého musí být podána služebnímu orgánu žádost o přijetí do služebního poměru nebo v případě státního zaměstnance žádost o zařazení na služební místo nebo jmenování na služební místo představeného.“

[18] Všechny tyto okolnosti vyhlášené výběrové řízení na zařazení na služební místo splňuje, je v něm uvedeno, že se bude jednat o pozici: „Ministerský rada - Kancelář ministra, služební místo č. 293 s účinností ode dne 1. 6. 2018, přičemž v Oznámení o vyhlášení vyhlášeného výběrového řízení byla uvedena náplň na služebním místě organizace výkonu státní služby a zajištění kvality plnění úkolů na úseku

- Parlamentní a vládní agendy;
- Agendy rovnosti mužů a žen;
- Agendy strategického rámce rozvoje veřejné správy;
- Agendy procesního modelování a standardizace agend veřejné správy;
- Agendy řízení kvality ve služebních úřadech;
- Dalšíh strategických agend, např. Národní strategie Zdraví 2020 vč. Národního akčního plánu pro Alzheimerovu nemoc a další obdobná onemocnění na období 2016 až 2019, Strategie reformy psychiatrické péče a Akčního plánu Duševní zdraví, apod.“

[19] Zákonem vyžadované údaje (tedy konkrétně v tomto smyslu o služebním místě a oboru služby) toto oznámení splňuje. Soud pak znovu opakuje, jako při vypořádání žalobního bodu shora, že žalobce neuvádí, v čem bylo výběrové řízení a následně vydané rozhodnutí o zařazení na služební místo, zavádějící či chybné, svou argumentaci opětovně zaměřuje již na faktický výkon služby na služebním místě, nikoliv proti výběrovému řízení a na jeho základě vydanému rozhodnutí. Podle názoru soudu je povinností správního úřadu vymezit náplň správních činností alespoň rámcově, nikoliv však zcela konkrétně a detailně, neboť něco takového je v reálném světě nedosažitelné (výkon služby vždy bude obsahovat nějaké činnosti, které nelze předem předjímat, a které souvisejí s výkonem státní služby v širším rozsahu). Podle ust. § 24 odst. 7 písm. b) služebního

zákona, oznámení musí obsahovat údaj o služebním místě, které má být obsazeno, přičemž podle ust. § 2 odst. 2 písm. a) Nařízení vlády č. 92/2015 Sb. o pravidlech pro organizaci služebního úřadu je podstatou služebního místa definice správních činností, které se na služebním místě budou po uchazeči alespoň rámcově požadovat. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že nutnou náležitostí oznámení je alespoň rámcová specifikace správních činností, které bude po uchazeči vyžadováno, a nikoliv konkretizace konkrétního rozsahu každé z jím vykonávané činnosti. Pokud žalobce uvádí, že očekával, že bude vykonávat stejnou činnost jako na svém dřívějším pracovišti, a to dokonce ve stejném rozsahu, pak je nutné pouze uvést, že zařazen na služební místo byl se svým souhlasem a věděl, do jakého výběrového řízení a na jakou pozici se hlásí.

[20] Pokud žalobce poukazoval na emailovou komunikaci, z níž by mělo vyplývat, že mu nějaké místo bylo přislíbeno, pak takové zjištění s ohledem na posuzovanou věc nemá žádnou hodnotu, neboť při posouzení této žádosti o obnovu řízení se posuzují skutečnosti jiné, což soud již shora uváděl. Žalobce se přihlásil do výběrového řízení, kde bylo podle názoru soudu srozumitelně popsáno, co bude jeho náplň práce. Pokud žalobce uvádí, že očekával, že bude na novém pracovišti vykonávat stejnou činnost jako ve svém bývalém pracovišti, pak si měl porovnat svou dosavadní služební náplň s vyhlášeným výběrovým řízením a podle toho se rozhodnout.

[21] Argumentuje-li žalobce dále tím, že náplň těchto činností žalovaný na rozdíl od jiných výběrových řízení vypsanych stejným služebním úřadem velmi neurčitě, tak k tomu musí soud poznamenat, že žalobce vůbec nespecifikoval, v čem přesně tato neurčitost náplně práce spočívala na rozdíl od vypsanych jiných výběrových řízení.

[22] Pokud žalobce namítal, že oznámení o vypsání výběrového řízení neobsahovalo explicitně údaj o pozici „Koordinátora rovnosti mužů a žen“ a že mezi agendou rovnosti žen a mužů a mezi koordinátorem rovnosti žen a mužů je podle jeho služebních zkušeností podstatný rozdíl, pak lze opětovně uvést již několikrát řečené – nikde v rozhodnutí o zařazení na služební místo není náplň koordinátora uvedena, tato argumentace se tak míjí s příslušným rozhodovacím důvodem a je pro posouzení věci tak nepodstatná.

[23] Další žalobní námitkou žalobce bylo, že výběrové řízení bylo v rozporu též s ust. § 24 odst. 7 písm. a) zákona o státní službě, neboť požadavky a předpoklady na prakticky zamýšlenou a předávanou funkci resortního koordinátora rovnosti žen a mužů, jak uvedené místo definuje Standard pozice GFP, schválený usnesením vlády ze dne 30. 5. 2018 č. 347, žalobce zcela určitě nesplňuje.

[24] Zde je znovu nutné uvést tutéž argumentaci provedenou v předchozích odstavcích, neboť žalobní argumentace se neustále opakuje. Otázka posouzení, zda žalobce splnil, či nesplnil požadavky a předpoklady na prakticky zamýšlenou funkci resortního koordinátora, je otázkou, která nijak nesouvisí s výběrovým řízením a rozhodnutím o zařazení na služební místo, neboť nic takového v tomto řízení posuzováno nebylo.

[25] Žalobce dále v žalobě namítá, že žalovaný nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí. K této námitce soud uvádí, že lhůta pro vydání rozhodnutí (a též rozhodnutí o odvolání) podle § 71 správního řádu je lhůtou procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní

důsledky pro věc samu. Při posuzování povahy této konkrétní lhůty soud vycházel analogicky ze stejných teoretických úvah, jako Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.9.2012, č.j. 9 As 114/2011–58, na něž soud odkazuje (veškerá uváděná judikatura je veřejně přístupná na www.nssoud.cz). Teorie rozlišuje dva typy lhůt a to lhůty hmotněprávní (preklusivní, propadné) a lhůty procesní (pořádkové, soudcovské). Zatímco se zmeškáním hmotněprávních lhůt je spojen jasný následek v podobě zániku práva a tyto lhůty nelze vracet ani prominout, procesní lhůty jsou lhůty stanovené především v rámci snahy o efektivní řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením procesních lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu., zatímco u hmotněprávních lhůt zákon upravující tyto lhůty stanoví s jejich uplynutím konkrétní právní důsledky. Přestože ustanovení § 71 správního řádu stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, není z něj patrné, že by s jejím nedodržením zákonodárce spojoval důsledky pro řízení ve věci samé, např. že by již nebylo možno po uplynutí této lhůty ve věci pokračovat či vydat rozhodnutí. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by v zákoně ustanovení k ochraně proti nečinnosti dle § 80 odst. 1 správního řádu, jelikož by již samotným uplynutím lhůty správní orgány pozbyly možnost věc projednat a rozhodnout, ani nadřízený orgán by tak neměl možnost učinit opatření proti nečinnosti.

[26] Také ustálená judikatura považuje lhůty dle § 71 správního řádu za pořádkové. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33 uvádí, že: *„nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Uvedená lhůta je zcela jednoznačně lhůtou toliko pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobce nevyužil.“* Městský soud v Praze poté v rozsudku ze dne 23.11.2017, č.j. 5 A 153/2017-36, uvádí, že: *„(...) lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu jsou podle ustálené judikatury lhůtami pořádkovými, s jejichž marným uplynutím zákon automaticky nespojuje žádné negativní následky; i po jejich uplynutí lze ve věci vést správní řízení a vydat rozhodnutí. Přestože je tedy zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí, jakož i neefektivní vedení správního řízení vadou řízení, není je možno považovat za podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Bez dalšího proto nedodržení lhůty ani neefektivnost vedeného řízení nepředstavuje důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem.“*

[27] Dále žalobce namítal, že se žalovaný s jeho námitkou o podjatosti náměstka vypořádal pouhým odkazem na příslušné ustanovení zákona o státní službě. K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že žalobce v odvolání uplatnil naprosto obecnou námitku, v níž uvedl, že *„na základě svých dosavadních dlouhodobých zkušeností považují náměstka pro státní službu ve věcech, v nichž jsem podavatelem nebo stěžovatelem, za jednoznačně podjatého a nespravedlivého a nikoli nestranného dosud vždy preferující stranu odpůrce“* (viz str. 5 žalobcova odvolání). Soud k tomuto může poznamenat, že takto obecně koncipovaná námitka je v podstatě neprojednatelná, neboť žalobce konkrétně neuvedl, z jakých konkrétních skutečností tak soudí, a co je nejdůležitější, svá tvrzení ohledně podjatosti ničím relevantním nedoložil. Lze totiž jednoznačně shrnout, že takové pouze subjektivní

hledisko účastníků řízení je samozřejmě podnětem pro rozhodování o eventuální podjatosti, avšak rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že není přípustné vycházet pouze ze subjektivních tvrzení, respektive pochybností o podjatosti nadřízeného k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, musí se též vycházet z objektivních, doložitelných tvrzení a důkazů, které musí žalobce doložit.

[28] K tomu soud dále uvádí, že žalovaný se nemohl s jeho námitkami vypořádat jinak, pokud je v ust. § 163 zákona o státní službě explicitně vyjádřeno, že ustanovení správního řádu o vyloučení z projednávání a rozhodování věci podle tohoto zákona se nepoužijí pro náměstka pro státní službu a státního tajemníka.

[29] Obecnou úpravu o vyloučení z projednávání a rozhodování věci obsahuje ust. § 14 správního řádu, podle něhož: *"Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit."* Podle § 14 odst. 5 správního řádu je vyloučena též ta úřední osoba, která se účastnila řízení na jiném stupni.

[30] O námitce podjatosti, kterou vznesl účastník řízení, rozhoduje podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení, správní řád pro takovou osobu uvádí označení "představený".

[31] Jak však vyplývá z ust. § 163 služebního zákona, tento postup se v případě vznesení námítky podjatosti nepoužijí pro náměstka pro státní službu a státního tajemníka.

[32] Nicméně tato neexistence úpravy postupu, jak by se ve správním řízení (resp. v řízení ve věcech služby podle zákona o státní službě) rozhodovalo o vyloučení náměstka pro státní službu či státního tajemníka z projednávání a rozhodování konkrétní věci nelze vykládat tak, že přezkoumání jeho nestrannosti v jejich rozhodování není nemožný ani v případě soudního přezkumu rozhodnutí.

[33] I ve vztahu k ust. § 163 zákona o státní službě jsou podle názoru soudu aplikovatelné argumenty uvedené usnesení Pl. ÚS 30/09, kterým byl odmítnut návrh Nejvyššího správního soudu na zrušení ust. § 14 odst. 6 správního řádu s odůvodněním, že ust. § 14 odst. 6 správního řádu nebrání soudu, aby v rámci soudního přezkumu nejen z pohledu kautel, jež na správní řízení dopadají ze správního řádu (případně dalších zákonných úprav správního řízení), nýbrž těch, jež plynou přímo z ústavního pořádku, v daném kontextu pak z čl. 36 odst. 1 Listiny.

[34] Soud, který by případně přezkoumával rozhodnutí služebního orgánu, by se proto mohl i otázkou dodržení požadavku nestrannosti v rozhodování náměstka pro státní službu či státního tajemníka zabývat, nicméně břemeno tvrzení a důkazní je na žalobci, z čehož vyplývá, že všechny relevantní důkazy ohledně podjatosti těchto funkcionářů musí žalobce doložit, avšak to se v posuzovaném případě nestalo, takže soud se touto podjatostí relevantně zabírat nemohl.

[35] Na závěr soud považuje ještě za nutné upozornit žalobce na to, že v žalobním petitu se žalobce domáhal jak zrušení napadeného rozhodnutí, tak zrušení prvostupňového rozhodnutí, včetně toho, aby soud povolil obnovu řízení. K tomu však soud uvádí, že něčeho takového se žalobce ve správním soudnictví, respektive podanou žalobou ve smyslu ust. § 65 soudního řádu správního domáhat nemůže a soud k rozhodnutí o povolení obnovy řízení nemá žádnou zákonnou kompetenci.

[36] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. srpna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

